

PETR ZAVADIL

Petr Zavadil se narodil 5.5.1955 v Praze. Jako malý vyrůstal v Praze se svojí matkou a sourozenci. Petr byl živé dítě a rád objevoval různá místa po celé Praze. Rád se svými kamarády chodíval do opuštěných domů, ale jak je zvykem, že se o své děti bojí maminky, tak tomu bylo i v případě Petra. Nosil domů vši a špinavé oblečení. O víkendech a prázdninách jezdil za svými prarodiči na venkov do Černošic, kam se později i sám odstěhoval. Vyučil se malířem pokojů, ale jak již bylo řečeno, Petr byl živé dítě, a tak měl problémy ve škole. Rád poslouchal rockovou hudbu, nosil dlouhé vlasy a měl řetízek s protiatomovým znakem, který byl zakázaný.

Po škole začal pracovat jako malíř pokojů, ale po pár měsících musel Petr jít na vojnu. Dostal se k pohraniční strážci, dle svých slov, by ale nikdy nechtěl po nikom střílet, pokud by dotyčný překračoval hranice. Jednou když měl Petr na vojně volno, tak se svojí přítelkyní šel do kina. Myslel si, že nikoho nepotká, tak si nechal uniformu a šel v civilu, bohužel ho uviděl otec a začal na něj křičet, že má mít uniformu. Petr se lekl, protože se bál, že by ho za to mohli zavřít, tak se rozhodl utéct z Václavského náměstí. I když měl Petr možnost utéct na vojně, nikdy to neudělal. Jeho bratr ale této možnosti využil a během komunistického režimu emigroval do Německa, kde dodnes bydlí. Protože bylo na Petra spoleh, tak ho později na vojně převezli do výcvikové stanice se štěňaty. Petr říká, že to pro něj byla dovolená, protože jim jenom vařil jídlo a hrál si s nimi. Po vojně se Petra ptali, jestli by nechtěl pokračovat, ale jeho odpovědí bylo razantní ne a dále pokračoval ve své profesi malíře pokojů.

Na rok 1968 Petr vzpomíná, že viděl, jak se tanky přibližují a jedou přímo do centra Prahy. Také viděl, jak nějací kluci vzali českou a ruskou vlajku, tu ruskou zapálili. Pamatuje si, že vojáci na ně začali střílet a oni utíkali, ale nenašli je. Jeho bratr chodíval na demonstrace, jejich maminka se o něj velice bála. Petrův bratr byl kvůli tomu i pak zavřený.

Přišel rok 1989 a Petr viděl naději, chodíval na demonstrace. Ale občas se objevili i lidé, kteří říkali, že za komunistů to bylo lepší, a to Petrovi velice vadilo. Když chodíval za komunistického režimu do hospody, tak tam chodila tajná policie, aby mohla zatknout ty, kteří mluvili špatně o tehdejší režimu. I samotného Petra vyslyšeli, aby jim řekl, kdo je proti režimu. Ale Petr je ten člověk, který nikdy nic neřekne a ani nechce říct, kvůli tomu ho bili. Naštěstí se ve dveřích objevil jeho kamarád, který ho zachránil.

Petr vzpomíná, že se setkal s významnými lidmi, jako byl Václav Havel. Petr vypráví, že Václav Havel byl velice příjemný člověk.

Jeho život pro roce 1989 se změnil, začal podnikat sám na sebe jako malíř pokojů.

Jak sám vypráví, tak celý jeho život byl plný humoru. I když občas byly nějaké problémy, tak nikdy se nepřestal smát. Jak se říká, co tě nezabije, to tě posílí, tím se řídil i Petr. Nám jako mladší generaci vzkázal, že ať si užíváme život, tak abychom se za něj nestyděli a mohli si říct, že ten život byl krásný.